

[Dohrmann]

er nogen, vi har liggende i en stor kasse. Nej, dem suser vi rundt og låner i udlandet.

Derfor mener jeg med fuld ret at kunne sige, at formen, hvorunder vi i dag yder u-landsbistand, er én stor fiasko. Vi har selvfølgelig intet imod, at folk yder deres bidrag også til afrikanske lande, men det er vældig nemt for folketingsmedlemmer at stå her og gøre sig så og så gode, al den stund det ikke er deres egne penge. Jeg synes også, det er helt i orden, at man arrangerer Rock for Afrika o.lign. og ad den vej samler penge ind, altså frivillige bidrag.

Det er en utrolig dobbeltmoral, der kommer til udtryk, og hvis man virkelig har så ondt af Afrika, så er der da ingen, der forhindrer én – heller ikke folketingsmedlemmer – i at give det halve af deres løn til Afrika. Det har man da lov til. Man stiller sig op her som en flok bedrevidende administratører, vel at mærke for andres penge, og slynger om sig med nogle midler, som man skal låne i udlandet.

Herved kommer man – og det står også i bemærkningerne – ind på det område, den foregående debat drejede sig om, nemlig indblanding i andre landes interne forhold. Forslagsstillerne lægger ikke skjul på, at der i visse lande, f.eks. Angola, det ved vi alle sammen, befinder sig – er det ikke 25.000 cubanske soldater? Så heller ikke i denne sag kan man sige, at det er enten sort eller hvidt.

Som sagt mener vi, at dansk u-landsbistand, som den ydes for øjeblikket, er én stor fiasko, og at den hurtigst muligt burde ændres, men at folk selvfølgelig er velkomne til at yde frivillige bidrag.

(Kort bemærkning).

Kelm-Hansen (S):

Jeg kunne aldrig drømme om at tage det alvorligt, at et medlem af fremskridtspartiet siger, at dansk u-landsbistand er en total fiasko.

Til gengæld må jeg anstændigvis anmode om, at man ikke bruger falske citater af mig i debatten. Jeg har ikke sagt, at der er et projekt i Bangladesh, som er en total fiasko. Jeg har gjort opmærksom på, at Bangladesh' situation er fantastisk vanskelig, og at det giver problemer for u-landsbistanden, og det er noget ganske andet.

Riishøj (SF):

Vi er vant til i SF og i VS at være i mindretal, når vi kommer med u-landsforslag i folketetinget. I de øvrige udenrigspolitiske sager er der en langt mere intensiv debat i folketetinget. Det skyldes, at socialdemokratiet på de punkter har valgt at føre en selvstændig linje.

I udenrigspolitikken har der til stadighed været en fast alliance mellem socialdemokratiet og de borgerlige, og det er flere gange af udenrigsministeren blevet påskønnet, at der endelig er et udenrigspolitisk område, hvor han samarbejder godt og solidt med socialdemokratiet. Det er vel også psykologisk tilfredsstillende for udenrigsministeren, at der endelig er et område i udenrigspolitikken, hvor det går godt og stabilt, og hvor han har en fast samarbejdspartner.

Det er vel også grunden til, at vi får et ultrakort svar i dag. Efter at sagerne er afgjort ved underhåndsforhandlinger med socialdemokratiet, og vi er i mindretal, får vi et svar, der varer 10 sekunder. Nu er udenrigsministeren måske træt efter Sydafrikadebatten, men vi har bemærket, at det gentager sig, hver gang der er blevet fremsat forslag. Der er ikke blevet fremsat mange forslag, så man kan ikke bruge den argumentation for at gøre svarene ultrakorte. Det er såmænd kun en eller to gange om året, det sker. Men det må vi leve med.

Vi må vel også leve med, at nogle kalder det poppet og dermed indirekte stempler hele den Afrikainteresse, der har været i den danske befolkning, inklusive rockkoncerterne, som poppet. Det er indirekte en argumentation for, at der ikke skal ske nogen justeringer til fordel for Afrika, at hele den bølge sådan set har været poppet og ikke har hvilet på et så solidt grundlag, at det må få konsekvenser for dansk Afrikapolitik og fordelingen af u-landsbistanden.

Vi er altid i SF, i alle vores u-landsprogrammer, også det senest vedtagne i år, gået ind for en opprioritering af bistanden til Afrika. Det har den internationale økonomiske udvikling bekræftet. Forudsigelserne om finansielle overførsler til de forskellige områder, de forskellige kontinenter, viser, at Afrika er særlig udsat. Der sker formodentlig over de næste tre år et fald på 5 mia dollars i overførslerne til Afrika. Asien er slet ikke i